

selve deres Væsens Grund. Blot i den Maade, hvorpaa Manden i Samtalens Løb tog et af Børnene op paa sit Skød og tørrede det under Næsen, var der en egen fremmedartet, højtidelig Blidhed, som slet ikke virkede latterlig.

Henne i Præstegaarden var Per bagefter bleven oplyst om, at Familien hørte til en Sekt, der kaldte sig selv »de Hellige«, og som i den senere Tid havde fundet nogen Udbredelse flere Steder i Landet. Svigerfaderen havde rent ud kaldt dem nogle Hældører og sagt, at han betragtede deres Tilstedeværelse som en Skam for Menigheden.

Hvergang Per siden læste om Skomagersvenden Ole Henrik Svane, om Kristen Madsen paa Fyen eller de andre Lægprædikanter fra den religiøse Genopvækkelses Tid, saa han for sig den lille, søndagsstille Stue derude paa Bøstrup Mark. Flere af de Præster, hvis Navne han hyppigst stødte paa under Læsningen, kendte han desuden hjemme fra gennem sin Faders Omtale; et Par af dem tilhørte endda hans egen Slægt; og alt dette tilsammen gjorde Skildringerne saa levende for ham, Skikkelserne saa nærværende.

Men samtidig naaede han herigennem til en nedslaaende Erkendelse. Ved at sammenligne saadanne Menneskers begejstrede Forsynstro med sin egen følte han, at han hverken var eller havde været eller nogensinde vilde kunne blive en virkelig tro-